

ÍMÉ LÁSSÁTOK!

Jegyzet Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításából
2011. február 20.

A Bibliánkat nyissuk ki Mózes I. könyvében. Visszamegyünk Ábrahámhoz, mert a Biblia tanítja, hogy *Ábrahám magva* vagyunk a Krisztus Jézusban. Mindaz, ami Ábrahámval történt, az a mi *tanulságunkra* is íratott meg, tanulunk ebből, ezért itt kezdjük.

Hiszem, hogy az Imakönyveiteket is hoztátok magatokkal, mert fogunk együtt imádkozni. Az *együttes hit*, amikor ennyien együtt vagyunk és Isten Igéjét a szánkra vesszük, egy szívvel, egy lélekkel a Krisztus hatalmában, ilyenkor *óriási erők* állnak rendelkezésére Istennek, hogy az életünkben elvégezze azt, amiért ott állunk a trón előtt.

Mózes I. 12/1 És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, arra a földre, amelyet én mutatok néked.

2. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel.

3. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.

Ezek voltak Istennek *hívó szavai* Ábrámhoz, ekkor még Ábrámnak hívták. Óriási hitlépés volt ez, hiszen, amikor Isten kihívta őt Hárámból, nem tudta, hogy hová megy. Annyit mondott neki Isten, hogy gyere ki a te atyádnak házából *arra a földre*, amelyet én mutatok néked.

Ábrám *engedelmes* volt Istennek, és kijött erről a földről, és Isten megígérte neki, hogy ha engedelmesen megteszi ezeket a lépéseket, akkor sok népnek az atyjává teszi. *Megáldja*, megsokasítja, és királyok származnak majd az ő ágyékából, és uralkodók. Majd a 7-es versben újra szól neki Isten.

7. És megjelenék az Úr Ábrámnak, és mondá néki, a te magodnak adom ezt a földet.

Isten újra és újra megjelenék Ábrámnak és hangsúlyozottan említi a „te magodat”. A te magodnak adom ezt a földet, a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. Egyetlen probléma volt csak, hogy Ábrámnak és Sárainak nem született gyermekük, és Ábrám már 75 éves volt, Sárái pedig 65.

Egész életüket *meddőségben* éltek le, és Ábrám nem tudta elképzelni, hogy miként lesz az, hogy őbenne áldatnak meg a világ minden nemzetségei, mikor nem született gyermeke. Isten azonban kitartó volt, újra, és újra megjelenik Ábrámnak, és megismétli az *Ő ígétét*. A 15. fejezetben újra megjelenik Isten Ábrámnak és a következőt mondja:

15/1 E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.

2. És monda Ábrám: Uram Isten (Adonáj Jehova), mit adnál énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, akire az én házam száll, a damaszkuszbeli Eliézer?

3. És monda Ábrám: Ímé, énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolga szülöttje lesz az én örökösöm.

Látjátok Ábrám nem tudta elképzelni, hogy miként lesz az Isten ígérete az ő életében? Hogy lesz az, hogy a világ minden népei az ő magjában lesznek megáldva, és az ő házának áldásai a szolga szülöttjére, Eliézerre és annak fiára száll majd. Nem tudta elképzelni, nem tudott róla egy *képet* alkotni magában. Miként jön valósága Isten ígérete az ő életébe.

4. És ímé szóla az Úr őhozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem aki a te ágyékdoból származik, az lesz a te örökösöd.

Isten pontosítja, hogy ne gondolkodj te a szolga szülötted fián, mert nem ő lesz az örökös, az örökös a te ágyékdoból származik, úgy ahogy én megígértem úgy lesz neked! És ekkor Isten egy nagyon váratlan lépéssel áll elő. Azt mondja, Ábrámnak, hogy menj ki a te sátradból, és tekints fel az égre. Nézd meg a csillagokat, és számold meg, ha megszámolhatod azokat.

5. És kivitte őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámolhatod; és monda neki: Így léssen a te magod.

Vajon Isten arra volt kíváncsi, hogy Ábrám meg tudja-e számolni a csillagokat egy szép, tiszta éjszakán, amikor az égbolt tele van csillagokkal? Be nem fogható, hogy hány csillag van az égen, nem tudjuk megszámolni, és Isten ezt jól tudta, és Ábrámtól sem azt akarta, hogy megszámolja azokat.

Vajon miért mondta neki, hogy kezdje el számolni a csillagokat? Ezt a *hasonlatot* adta neki: Így léssen a te magod! Isten egy *képpel* párosította az ígését. Ábrám ugyanis nem volt képes befogni, nem volt képes *társítani* Isten ígését az ő képzelet világával. Nem tudta elképzelni, hogy miként lesz, amit Isten mond az ő életében.

Miként lesznek ezek az áldások Uram? Nem tudott képet alkotni, magában erről, amíg Isten az ígéreteit egy képpel nem párosította. Tekint fel az égre, mondta neki, számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámolhatod, így léssen a te magod. Vagyis a képzeletvilágának segítségére kellett sietnie.

Isten egy képet hozott segítségül, hogy ahányszor kiment és feltekintett az égre, többé nem azon gondolkodott, hogy majd a szolgasorból származó lesz az én örökösöm, hanem ahogy feltekintett az égre, azonnal eszébe jutott Isten ígérete, tudta, hogy így léssen az én magom. Ahogy Isten mondta. És ahogy Isten őt megsegítette egy ilyen *szemléltető képpel*, először írja a Biblia, hogy...

6. És hitt az Úrnak... - Ábrám

Itt írja először a Biblia, hogy végre Isten ígését be tudta fogni Ábrám, mert kapott hozzá egy szemléletes képet, Isten *láttatta* vele az Ő ígését, elképzelhetővé tette az ő számára. És itt a 6-os vers jelöli, miután Isten ezt a képet adta: **És hitt az Úrnak, és tulajdoníttatik az őnéki megigazulásul.**

Akkor volt képes hittel *elfogadni* Isten ígérését, mert *megláthatta* a szemeivel. Nagy tanulsága van ennek, hogy mit cselekedett, mert Isten ígéreteit, *amíg nem látjuk* az életünkben, addig *nem jönnek valóságba*.

Egy másik alkalommal azt mondta Isten, hogy mint a tenger homokjának fövénye, úgy léssen a te magod.

Isten képeket hoz Ábrámnak, hogy láttassa vele, hogy valóban igaz az Ő ígérete annak ellenére, hogy nem látja a mikéntjét, nem látja, hogy hogyan lesz ez a valóságban, de *képekkel párosítja*. Láttatja vele, és ez volt Ábrámnak a segítségére abban, hogy az *ígéret valósággá* váljon.

Egy másik nagyon jó példa arra, hogy *gondolatainknak*, és annak a *képnek*, ami bennünk kialakul, Isten Igéje alapján, milyen hatalmas szerepe van abban, hogy azok az isteni áldások valóságba jönnek-e az életünkben? Megnézzük az Igékből azt, amikor Mózes kémeket küld ki az *ígéret földjének* kikémlelésére.

Tizenkét kémel rendel el Mózes, és a tizenkét kém bemenvén ugyanarra a földre, és ugyanazokat az ellenségeket látva, mind a tizenketten ugyanazokkal az ellenségekkel, ugyanazokkal a méretű óriásokkal szembesülnek, mégis *kétfajta jelentéssel* térnek vissza. Tízen közülük:

Mózes IV. 13/33 És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk.

Az a kép, ami bennük létrejött az ellenségeik láttán, az siralmas volt. Ha az ember nem látja magát a sáskánál nagyobbak az ellensége szemében, akkor mennyi esélye van a győzelemre? Nem sok, nem is mentek be arra a földre. *Két* kém azonban, Káleb és Józsué teljesen *más jelentéssel* jött vissza.

14/9 Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetek annak a földnek népétől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az ő oltalmuk, de az Úr velünk van: ne féljetek tőlük!

Ők voltak ketten, akik be is mentek az ígéret földjére. Ebből a történetből is nagyon nagy tanulságot vonhatunk le, számít-e, hogy *milyen benyomással* megyünk végig egy megpróbáltatás során? *Miként látjuk* az ellenségünket, milyen kép alakul ki bennünk, amikor tudjuk, hogy egy megmérettetés előtt állunk?

Számít-e, hogy akkor mit látunk a képzeletvilágunkban? Mi forog, mi mozog, *milyen képek* alakulnak ki ott bennünk? Erről szeretnék ma nektek egy kicsit szólni, mivel az életünknek egy nagyon fontos tényezője ez, és a *hitünknek* egy nagyon fontos *segítőtársa* a képzeletvilágunk, hogy miként használjuk.

Józsué egyik várost a másik után veszi be, és elérkezik Jerikó városához. Jerikó városának a bevétele egy nagyon érdekes történet, tanulmányozás szempontjából nagyon sok mindent meríthetünk belőle.

Józsué 6/1 Jérikó pedig be- és elzárkózott vala az Izrael fiai miatt, se ki nem jöhetett, se be nem mehetett senki.

Óriási erődítménnyel, magas falakkal elzárt, védelemmel ellátott város volt, mert híre ment, hogy ezek a héberek egyik várost, a másik után veszik be, és ez volt a következő város, amelyet le kellett győzniük. És ekkor azt mondja Isten Józsuénak:

2. És monda az Úr Józsuénak: Lásd! Kezedbe adtam Jérikót és királyát a sereg vitézeivel együtt.

Az egészet a kezedbe adtam, ezt a felszólítást adja Isten Józsuénak: *Lásd!* Még nem került sor a megmérettetésre, és Isten *rendeletet* hoz. Közli Józsuéval, hogy kezedbe adtam az ellenséget, azoknak királyát, és seregét, az egész várost. És arra szólítja fel Józsúét: *Lásd!*

Lásd a szemeid előtt, hogy te vagy a *győztes*, és azután közli az Úr veled, annak a városnak a pontos bevétele, taktikáját, hogy miként kell tenni. Ez is egy egész különleges dolog volt. A lényeg, amire szeretném felhívni a figyelmeteket, hogy a *győzelmünket a szemeinkkel látnunk* kell, *mielőtt az megtörténne!*

Szeretném, ha hangosan mondanád a szomszédodnak, hogy: *Lásd!* Lásd, kezedbe adtam az ellenséget, azt mondja az Úr. Vajon győzelemre mehetett volna ennek a városnak a bevétele, ha Józsué nem látja azt előre? Nem!

Ha az ember nem *látja előre*, hogy mi lesz a *kimenetele* annak, amiben a *hitét kifeszítette*, pl. egy megpróbáltatás sorban vagyunk, és nem látjuk magunkat előre *győztesnek*, akkor nincs mivel *dolgoznia a hitünknek*.

A *hitünknek* egy nagyon szoros társa ez a *képzeletvilág*, hogy milyen *képek* mozognak előttünk, hogy milyen *gondolatok* forognak bennünk. A gondolatokhoz képek társulnak ugyanis az elménkben. A szavakhoz *képek társulnak* az elménkben. Az elménk így van megteremtve.

Valaki elkezd neked beszélni arról, hogy ment az utcán és látott egy kutyát, akkor az elmédben nem az a szó jelenik meg a következő pillanatban, hogy hosszúszerű, hanem látsz egy kutyát az elmédben. Megjelenik egy kép benned arról, amit a másik mond. Egy *képet alkotunk*, az elmének ez egy nagyon fontos funkciója, hogy amit hallunk, amiről gondolkodunk, ahhoz egy *képet társít*.

Ezért mondta Isten Józsuénak, hogy *lásd* ezt a győzelmet, *mielőtt harcba mész*. Lásd magad, hogy te vagy a *győztes*. Ha nem látod, nincs garancia arra, hogy ez megtörtént. *Felelősek* vagyunk a gondolatainkért, ugyanis a gondolataink lehetnek *pozitív*, jó irányú gondolatok, és lehetnek félelemmel teljes, aggódó, az *ellenség* talaján kikelt gondolatok.

És mindkét esetben ezek a gondolatok *erővel* bírnak. A gondolatok *térerőt* alakítanak ki maguk körül, és *hordozzuk* azokat egész nap. És igen nehéz a hitnek a dolga, ha közben az ember olyan képeket hordoz magában, hogy látja magát a tolókcóban, látja magát az ágyban, és elfogadja, hogy többet nem fog onnan felkelni, így látja magát. Nem fog előremozdulni a gyógyulásában.

Hogy *min* gondolkodunk, és *milyen képeket* alkotunk az elménkben, ezért mi vagyunk a *felelősök*. Ezért, hívta fel Isten a figyelmét Józsuének, hogy – lásd azt a győzelmet. Ezért szólt Ábrámnak, hogy nézz fel az égbe és lásd a csillagokat, vajon megszámlálhatod-e őket? Így lesz a te magod. Sehogy másként ne gondolkodj róla. Így lesz, megszámlálhatatlan sokaság lesz. Ha ezt látod, így lesz. Amíg ezt nem látta Ábrám, nem volt képes hinni benne.

Saját hatalmunkban áll *megválogatni* a gondolatainkat, és ezt senki nem tudja elvégezni helyettünk. Fontosabb ez, mint most gondolnád, hogy meglásd azt a győzelmet, amiben hiszel. Tornyosulnak a számláid, és nincsenek kifizetve. Látod-e már azokat a számlákat, hogy azok már ki vannak fizetve? *Hogyan látod* azt a helyzetet, mi van a gondolataidban? Gondolataid egy térerőt hordoznak, sugároznak magukból.

A testedet *látod-e* teljes *egészségben*, amikor az orvos azt mondja, hogy reménytelen? *Döntő fontosságú*, hogy abban a pillanatban, hogy látod magad, amikor megkapod a rossz jelentést? Látod-e a családot *békességben*, miközben viszálykodások, veszekedések, perpatvarkodások vannak?

Ez ad magyarázatot arra, hogy mit hordozunk idebent, milyen gondolatok vannak bennünk, milyen képeket hordozunk egy-egy helyzetről? Ez ad magyarázatot arra, hogy két teljesen hasonló tünetsorozatot hordozó, két ugyanazon betegségben szenvedő ember, ugyanazon a kórházi osztályon, két szomszédos ágyon, az egyik felkel abból a betegségből és *meggyógyul*, örökre elfelejtheti a betegséget, a másik sajnos *belehal*.

Milyen *kép* volt benne, miközben meg volt próbálva, *látta-e magát gyógyultan*? Látta-e magát, hogy felkel az ágyból gyógyultan, és imádkozik majd a többiekért, akik szintén gyógyulást keresnek? Így látta-e magát, vagy másként? *Meghatározó* fontosságú, hogy milyen *képeket* hordozunk magunkról az elménkben.

Három gyönyörű példát nézzünk meg az Újszövetségből, ami épülésünkre lesz. Az elménk *képzelőerejének* hívjuk ezt sokszor, hogy mit képzelünk el arról a helyzetről, mit képzelünk, milyen *gondolatunk*, milyen *látásunk* van róla? Mindez egy *erőteret* képvisel az életünkben. Ezt ma meg kell értened, és ha ezt megérted, *megváltozik* az életed.

Megnézünk most egy olyan helyzetet, amikor a betegség harmincnyolc éve uralkodott annak a betegnek az életében. Nagyon hosszú idő, erről ad számot itt az Ige, és tanulságot fogunk meríteni belőle.

János 5/1 Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe.

2. Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, amelyet héberül Betesdának neveznek. Öt tornáca van.

3. Ezekben feküdt a betegek, vakok, sánták, sorvadtak nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását.

4. Mert időnként angyal szállt a tóra, és felzavarta a vizet: aki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, bármilyen betegségben volt.

Ez pedig egy gyönyörű *előképe* annak, hogy a Szent Szellem miként van bennünk, mint a víz, víznek folyásához hasonlítja sok esetben az Ige a Szent Szellem áradását az életünkben.

Ahogy felzavarodik a víz, amikor a Szent Szellem erejét *felgerjesztjük* magunkban, minden betegségből gyógyulás van. Látjátok, nem volt egy betegség sem, amire nem lett volna orvoslás.

5. Volt ott egy ember, aki harmincnolc esztendő telt betegeiben.

6. Ezt amint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-e meggyógyulni?

Ez egyébként Isten *kegyelme*, ahogy megszólította, hogy akarsz-e meggyógyulni? Nézzük meg mit válaszolt ez az ember.

7. Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én odaérek, más lép be előttem.

Képzelnék el ezt a helyzetet, harmincnolc éve nyomorult, korlátozott a mozgásában. Harmincnolc éve csak *kifogásokat* tudott felhozni. Előbbre jutott-e? Nem! Ha Jézus nem látogatja meg az Ő *kegyelmével* azon a napon itt a Juhkapunál, akkor a következő harmincnolc évet is itt tölti.

Ugyanis *nem látta* magát, hogy ő lesz a következő. Nem volt kép benne, hogy ha a következő mozdulás lesz, akkor szerzek bárkit is, de én leszek az, aki bemegy a vízbe, és ha nincs bennünk a kép, soha nem fog megtörténni. Helyette *kifogásokat* hozott. Nincs emberem, nincs segítségem, az én hozzátartozóimra nem lehet számítani.

Engem mindig, mindenki elhagyott, soha senki nem segített, azért vagyok ebben a bajban. Látjátok, ha Istennek az irgalma, és *kegyelme* nem szólítja őt aznap meg, ennek az embernek nem lett volna segítsége.

8. Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!

9. És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és járt.

Istennek *kegyelme* volt ez. Látjátok, nem volt kép magában, hogy ő ebből kiszabadul. Helyette *kifogásokat* hozott, *másokat* okolt, hogy miért van ebben a helyzetben, de így nem lehet előbbre jutni.

Nézzünk azonban egy jó példát a Bibliában, egy asszonyról, aki szintén hosszú éveket szenvedett, tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett. Az, az érzésem, hogy azért jelöli a Biblia mindig ilyen pontosan, hogy hány évet szenvedett az illető, hogy nekünk *reménységet* adjon.

Hogyha évtizedek óta volt is valamilyen problémánk, Isten akkor is ki tud menekíteni minket. Pontosán jelöli az éveket a Biblia, feljegyezték az éveket, hogy ez neked egy *villanás* legyen, hogy mindegy hány éve gyötör az ördög, ha meg van benned ez a *látás*, hogy az Ő *kegyelme elegendő*, akkor kiszabadulsz.

Megnézzük a vérfolyásos asszony történetét. Egyik legklasszikusabb gyógyulás Jézus szolgálatában, azok közül, ami fel van jegyezve, ez a *szeretnek*, a *hitnek* és az *elszántságnak* a története. Ez egy gyönyörű bizonyosság, ezek mind megtörtént valóságos történetek. Tudjátok, hogy honnan vagyunk benne biztosak? Mert ahányszor olvassuk, a Szent Szellem

mindig fellángol bennünk, hogy én voltam, aki ezt megcselekedtem. És benned is ugyanaz a Szent Szellem van.

Márk 5/25 És egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásos volt,

26. És sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett,

Kiderül, hogy ez az asszony gazdag volt, mert ha nem lett volna pénze, nem lett volna mit költenie az orvosokra, de minden pénzét elvesztett, minden vagyonát magára költötte, semmit nem javult, sőt még inkább rosszabbul lett.

Hány emberre igaz ez? Járja az orvosokat, tisztelet az orvosoknak, tele vannak jó szándékkal, és tudással, és az ő tudásuk szintjén szolgálnak felénk. De hányan vannak, akik járják az orvosokat, egyik orvostól ki, a másikhoz be, és nincs segítség a számukra, minden pénzük odaveszett, minden reménységük.

27. Mikor Jézus felől hallott, a sokaságban hátulról kerülve, illeté annak ruháját.

Nagyon érdekes, hogy mikor Jézus felől hallott, mert valami olyat kellett, hogy halljon, ami *felbuzdította* arra, hogy ő lépjen, ugyanis azt is mondhatta volna, hogy, hogy mehetnék én be a farizeusok, és a tömeg közé.

Hiszen a vérfolyásosak, a tisztátalanok nem mehettek be az egészségesek közé, távolságot kellett tartaniuk, és kiáltaniuk kellett, hogy tisztátalan vagyok. Egészségesek közelébe nem mehettek, ha mégis megtették volna, akkor a törvény szerint megkövezték volna őket. Az *élete kockáztatása árán* döntött úgy, hogy odamegy Jézushoz. Látjátok ezt az *elszántságot* benne?

Mondhatta volna azt is, hogy annyi mindent megpróbáltam már, már minden pénzemet az orvosokra költöttem, számomra már nincs segítség. De szerencsére az, akitől a hírt kapta, az mondhatta neki, hogy – *ez nem olyan, mint a többi*. Képzeld ez az ember, aki járja a vidéket, és gyógyítja a betegeket.

A leprásokat is megérinti a saját ujjával, és nem fél, és a vakok szemét megnyitja, és a szeméből a *szeretet árad*. Ez más, mint akikhez eddig jártál. Gyere, és gyógyulj meg. Valaki *rábeszélte* őt, és olyan elszántság ébredt a szívében, hogy *látta magát gyógyultan*. Nézzük csak meg:

28. Mert ezt mondja vala: Ha csak ruháit illehetem is, meggyógyulok.

Látta magát meggyógyulva, mielőtt meggyógyult? *Felébredt* benne ez az *óriási hit*. Ez az elszántság, hordott magában egy *képet*, hogy bemegy a tömegbe, valahogy úgy, hogy senki észre ne vegye, és megérinti Jézus ruhájának a szegélyét. És ez neki elegendő. Ha ez egy ilyen ember, hogy árad belőle a szeretet, és amerre csak jár, gyógyulnak a betegek, nekem *elegendő*, ha csak a ruhája szegélyét megérintem is.

És senki nem látta, egyedül Jézus vette észre, hogy erő áradott ki belőle. Vagyis anélkül gyógyult meg, hogy bárki azt mondta volna neki, hogy akarom, gyógyulj meg, a hite és a *hite*

párosításaként, az a gyönyörű kép, ahogy látta magát, hogy meggyógyult, meghozta az eredményt.

Látta magát gyógyulni mielőtt meggyógyult volna? Igen! Kellett ez a gyógyulásához? Igen! Ha nem látja magát, soha nem gyógyult volna meg. Nagyon tanulságos ez. *Elképzelte* magát ebben a helyzetben, hogy számára *van segítség*, számára ott van a gyógyulás, és *nem adta fel*.

És Jézus megkérdezte, hogy ki érintett meg engem? A tanítványok mondták neki, hogy a tömeg szorongat téged, hogy, hogy ki érintett meg? Nem, nem! Valaki érintett engem, mert erő származék ki belőlem.

Nem mindegy, hogy Jézust úgy érintik meg, hogy lökdösik, és *nincs ott a hit*, vagy valaki *teljes hittel, elvárással* érinti meg Őt, azzal a gyönyörű *látással*, hogy ha Jézust megérintem, abban a pillanatban meggyógyulok. Meg is hozta a különbséget, mert *erő áradt ki* Jézusból, és az asszony *abban a pillanatban meggyógyult* a bajából.

Látjuk mennyire *fontos* az a kép, amit magunkban hordozunk, bármi legyen az, amiben meg vagyunk próbálva. Dicsőség legyen Istennek! Hány indokot hozhatott volna, hogy nem megy be a tömegbe, nem megy oda Jézushoz, mint ahogy az, a harmincnégy éve ágyban fekvő ember. Ha kifogásokat hozunk, nem jutunk előbbre. Ez az asszony *elszánt* volt, a szeretet, a hit, az elszántsága miatt, a *győzelemről* szól ez a történet.

29. És vérének forrása azonnal kiszáradt, és megérzé testében, hogy kigyógyult bajából.

30. Jézus pedig azonnal észrevevén magán, hogy isteni erő áradott ki belőle, megfordult a sokaságban, és monda: Kicsoda illeté az én ruháimat?

Gyönyörű történet. Ha Jézust *hittel megérintjük*, minden esetben *ugyanaz* történik. Ez bizonyíték arra, hogy nem kell megkérdeznünk hozzá, hogy drága mennyei Atyám, akarsz, hogy meggyógyuljak?

Márk 10 fejezetében is megnézünk egy harmadik ilyen győzelmi történetet, Jézus gyógyításai közül, mindegyiket feljegyzik nekünk valamiért. Mindegyikben van valami, amire rá kell figyelni, és meg ismerhetjük belőle Isten tulajdonságait, Isten hozzáállását, Isten akaratát az életünkben.

Márk 10/46 És Jerikóba érkezének: és mikor Ő és az Ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott ült az úton, koldulván.

47. És amikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

48. És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

49. Akkor Jézus megállván, mondá, hogy hívják elő. És előhívták a vakot, mondván neki: Bízzál; kelj föl, hív téged.

Nagyon *reményteljes* a helyzet ebben a pillanatban.

50. Az pedig felsőruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne.

Ezzel *kinyilvánította* azt, hogy többé nem lesz szükség arra a vak ruhára, mert a *többé nem lesz vak*, ezzel kijelentette ezt.

51. És felelvén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak.

A vak ott áll Jézus előtt, és megkérdezi, hogy mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Miért teszi fel Jézus ezt a kérdést, vajon nem tudta, hogy a vak áll előtte? Mintha Jézus, a mindentudó, a mindentudás Istene ne tudná, aki a világot teremtette?

Egyértelmű volt a helyzet, mégis megkérdezi Jézus, - *mit akarsz*, hogy cselekedjem veled? *Hallani* akarta a vak *szájából*, hogy Istennek a több tízezer áldása közül melyikért jöttél hozzám? Mit cselekedjem veled? És ki kellett, hogy *fejezze a hitét* a vak. – A vak pedig monda néki: Mester, hogy *lássak*. És akkor történt meg a *csoda*.

Vagyis a vaknak kellett, hogy legyen egy *kép* magában, hogy odamegyek Jézushoz, és ez megtörténik. Jézusnak hallani kellett ezt a hitet. – Uram azért jöttem eléd, hogy lássak, hogy a szemeim megnyíljanak. Jézus *hallani* akarta ezt a hitet, mert *hit nélkül nem képes cselekedni*, és a *hitet ki tudjuk nyilvánítani a szavainkkal*.

52. Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szeme világa, és követi vala Jézust az úton.

Bartimeus, tehát ahogy hallott Jézusról, rögtön megjelent előtte a *kép*, hogy ha ez az ember jön az úton, ha ez meghallgat engem, *Ő megcselekszi a csodát*, akkor én igen is *látok*. Látjátok megint, hogy a *kép*, ami bennünk van, az hozza a *megoldást*. És Jézus követelte, hogy mondd meg nekem, mit cselekedjem veled? Jézusnak hallani kellett az ő hitét, és ezt megtette, és megtörtént a csoda. Áldjuk az Istent!

A világnak is felkeltette már a figyelmét ez az isteni *alapelv*, hogy amin gondolkodunk, amit magunkról elképzelünk, ez a képzeletvilág, a *képzelet ereje*, a képzelő erő mennyire fontos az életünkben, és hogy ez visz minket *felfelé*, vagy *lefelé*.

Lehet hallani ilyen technikákat, mint pl. az *agykontrol*, ahol azt tanítják, hogy képzeld magad gyógyultnak, és akkor majd meggyógyulsz. Nagy baja ezeknek, hogy ezek csak *silány utánzatai* annak, az *isteni alapelvnek*, amit a Bibliában találunk meg.

Ugyanis a Teremtőt, a Megváltót, a Jézus Krisztust, a Szent Szellemet, és azt, hogy Istennek adják a dicsőséget, ezt *mind kihagyják* belőle. De az alapelvet tapogatják, hogy nem mindegy, hogy min gondolkodunk, és nagyon sokan úgy is meggyógyulnak különben. Halljuk a bizonyosságaikat.

Csak az, hogy *megváltoztatom a gondolataimat*. Ha nem azon a betegségen gondolkodom, ha nem azon a zárójelentésen gondolkodom, ha nem a kilátástalanságon gondolkodom, hanem megfordítom a gondolataimat, és elkezdek az Igén gondolkodni, micsoda *változást* hoz ez az életünkben.

Nézzünk meg két Újszövetségi Igét, ami nagyon fog bátorítani minket ebben, hogy ezentúl jobban figyeljünk erre, mint valaha. És valóban az *elvárásaink* egy *képet* alkossanak bennünk, és ezt hordozzuk magunkban.

Korinthus II. 5/17 Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.

Mikor vagy Krisztusban? Ha egy Szellem által, egy testté lettél megkeresztelve, ez egy szellemi keresztség, Krisztusba kerülni, *újjászületni*, egy testté válni az Úr Jézus Krisztussal. Egy Szellem által megkereszteltetni, egy Testnek a tagjává lenni.

Ímé újjá lett minden. Erre az „*ímé*” szóra kell ráfigyelni, mert ez nem egy költői szócska itt, amit azért tettek ide, hogy még költőibb legyen az igevers. Hanem azért tette oda az Úr Jézus ezt nekünk, hogy mi figyeljünk arra, hogy ez mit is akar számunkra mondani. [Az „*ímé*” szó fontosságát hangsúlyozz az is, hogy az Újszövetségben, 204 esetben fordul elő a G2400 Strong számmal jelzett alak.]

Azt akarja mondani, hogy „*lásd*”, és úgy *tekintsd*. *Lásd*, hogy újjá lett minden. *Úgy tekints* az életedre, hogy újjá lett minden. Ezt is jelenti ez a szó különben. – Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, *ímé* újjá lett minden. Ezt az *ímé* szócskát ki kellene húznunk vastagítóval, hogy jobban tudjunk rá figyelni.

Azt jelenti, hogy *lásd meg*, hogy újjá lett minden! Hol van többé a betegség? Nincs! Mert *lásd*, hogy újjá lett minden. Hol vannak többé a generációs átkaid? A keresztény világ nagy része ma is emlegeti a generációs átkokat. *Ímé* újjá lett minden. *Úgy lásd*, hogy újjá lett minden, a régiek elmúltak. Ha volt is, nem létezik többé az életedben. *Nem létezik* többé az életedben!

Mit kell helyette *látnod*? A betegséget a *keresztén*, hogy Jézus a keresztre felvitte. Ahogy Mózes felemelte a *rézkígyót* a pusztában, és mindenki, aki megmaradt a kígyótól, ha rátekintett, életben maradt, a többiek meghaltak.

Ugyanígy kell tekinteni neked is, ha ilyen megmérettetésben van az ember. *Azt kell látni*, hogy *ímé* újjá lett minden. *Ímé lásd meg*, hogy újjá lett. A *betegség helyett* neked az Úr Jézus Krisztusban lévő *szent teljesség* az osztályrészed. Azt a betegséget ott *lásd* a kereszten, Krisztus testén, Krisztus elszenvedte. *Jézus Krisztus elvitte* a kereszten.

És aztán *lásd* magad a *felmagasztaltatott helyen*, miután feltámadt a halálból, Isten felmagasztalta Őt magasan, minden fejedelemség, hatalmasság, erősség és uraság fölé az Ő jobbára. Ezen a *hatalmi helyen* *lásd* magad, *uralkodván* az életben. *Ímé* újjá lett minden, *ímé lásd meg*, *így lásd magad*! Ezt jelenti az Ige. *Így lásd magad*, hogy újjá lett minden.

Nagy *kulcs* ebben, hogy *kinek hiszünk*, amikor az ördög ijesztgetni jön, és hozza a jelentéseket, hozza a körülményeket, hozza a fájdalmakat. Akkor el kell dönteni, hogy kinek hiszünk, hihetünk az *ellenségnek*, vagy hihetünk az *Igének*, az Úrnak.

Ha az Úrban hiszünk, akkor a *biblikus hitről* beszélünk, ha az ellenségnek hiszünk inkább, a Biblia *félelemnek* nevezi. De valójában nem történik más, mint, hogy *neki jobban hiszel*, ő a *megegyesítő*, a csaló, az ősi kígyó, neki hiszel inkább. És úgymond, és a hited vonalában, az ő szavaiban bízván, hogy az ő ereje nagyobb az Istenénél, és elkezdesz abba az irányba

gondolkodni, és olyan *képeket kialakítani* arról a helyzetről, és úgy látni magad, és akkor nagyon *nagy hibát* követtél el. Mert amilyen képeket magunkról kialakítunk egy ilyen nehéz helyzetben, *abba az irányba* fog menni az életünk. Alapvető dolog.

Én láttam a sátánt, nem úgy, mint Jézus, hogy levettetett az égből, mint a villámlás, mert az már megtörtént, én egy *álmomban* láttam. És a kép, ahogy megjelent, ágyba volt vettelve, feküdt az ágyban, *megebénítva*, tehetetlenül, mozgásképtelenül, gonoszsággal teljesen, gyűlölettel, és *dühvel* teljesen, de nem tudott mást tenni, mint hogy *remegett a méregtől* és a haragtól ágyba vettelve. *Teljesen igei*, mert ő meg van bénítva. Teljesen igei álom volt. Láttam a sátánt, de *nem képes neked ártani*.

Nem képes kikelni az ágyból. Hatalmad van, amivel uralod. Nem képes ártani neked. Egy mozgásképtelen ember, aki nem képes kiszállni az ágyból, mit árthat neked? Isten megadta nekem *ezt a képet*, mert láttam, hogy a keresztények mennyire félnek az ördögtől.

Ezt az álmot kaptam, hogy ugyan telve van gonoszsággal, telve van gonosz szándékokkal, és haraggal, és dühvel, de ő remeg a félelemtől. Ágyba van vetve, ágyba vetett ellenfél, legyőzött ellenfél, tehetetlen ellenfél. *Ne félj tőle, ne dőlj be neki*. Belebetegedett a sátán, hogy nem hittem el az ő gonoszságait, mert engem akart beteggé tenni. Azt akarta, hogy én tűnjek a színről, de nem hittem neki, és *belebetegedett*, ágyban fekszik, és nem bír kikelni az ágyból! Egy tapsot az Úrnak! Hallelúja!

És ott is marad, ennél már csak egy jobb igei hely marad számára, az pedig, hogy a talpam alatt a helye. Tehát ne hidd el az ő ijesztgetéseit, erről van szó, mert ha felveszed ezeket, akkor elkezdesz *abba az irányba* gondolkodni, és abban az irányban képeket alkotni, és *behálózkod magad* az ő gonoszságaival.

Filippi 1/28 És meg nem rettenve semmiben, az ellenségek előtt.

Vagyis, ha hozza az ő színjátékát, mit szeretne, az ő tervét, az ő gonoszságait, léptenyomon terveli ezeket, de az Ige azt írja, hogy meg nem rettenve semmiben, a szemed se rebbenjen meg. Tehát *nem félhetsz*, nem retteghetsz semmiben az ellenségek előtt, bármit hoz. Nézd meg mi lesz azután.

Ami azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé, és ez az Istentől van.

Amikor az összes gonoszságát előhozta, mindent kipróbált és te nem félsz, mert te *állsz* az Úr Jézusban, és te *nem rettensz* meg. Ez egy *jelzést* ad számára, hogy ez a te veszted. Ez hozza az ördögnek a vesztét, mert enyém az üdvösség. *Ne dőlj be* az ördögnek! Ne vedd a lapot, amikor ijesztget. Nincs semmi fegyverzete, Jézus minden fegyverzetét elvette, kiüresítette, Annyi helye van az életedben, *amennyi helyet adsz* neki. A *félelmeiddel* tudsz neki csak helyet adni.

Visszatérve erre az Igére, - lehet, hogy még szabad szemmel nem látható, hogy ímé újjá lett, de az Úr azt mondja, hogy így lásd, mintha valami le lett volna lepellel takarva. Az Úr *leveszi a leplet*, és most tiszta szemmel látod, - ímé, *így lássad*, lásd, hogy minden újjá lett. Ne a szemmel láthatókra figyelj, arra figyelj, ami az *új teremtésben* ott van. Minden újjá lett, nincs helye az ördögnek bennünk. Most tudatom veletek, így lássátok, mondja az Úr.

Így lássátok magatokat, és ez visz minket *előbbre*. Lásd azt a legyőzött ellenséget, miközben mész át a megpróbáltatáson. Lásd, hogy te vagy a győztes. Hálát adunk Istennek. Még egy Ige társul ide, és utána meggyőződést vettünk arról, hogy mily fontos, amit látunk magunkban, és mennyire kell ügyelni arra, hogy azok igei képek legyenek, mert magunkat tesszük ki az ellenségnek, ha nem így cselekszünk.

János I. 3/1 Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt.

Így kezdi az Ige, hogy *lássátok* ezt a szeretetet, miközben a megpróbáltatások tengerén mentek át. Lássátok ezt, *tartsátok* ezt a szeretetet a szemetek előtt!

Isten egyszer *kijelentette* a szívemnek ezt a mondatot, ha *ismerné az én népem, hogy milyen hatalmas szerelemmel szeretem őket, soha semmitől nem félnének, és nem rettegnének!* Ha ezt a szeretetet látod magad előtt, nem fogsz elbukni, soha.

Lássátok, hogy mily nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten *fiainak* neveztetünk, vagyis már most lássátok meg, hogy ti Isten fiai vagytok, mert ekkora szeretetet adott nekünk. És a következő pontban kibontja, hogy *most* Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk.

Vagyis még nem lett teljesen nyilvánvalóvá, hogy mi minden van bennünk, nem lett ugyan még nyilvánvaló, mert akkor lesz, ha majd Ő megjelenik, mert akkor hasonlókká leszünk Őhöz, olyanok leszünk, mint Ő maga.

2. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy amikor Ő megjelenik, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.

Nem lett ugyan még nyilvánvalóvá, de azzal kezdi, hogy *lássátok!* Ti lássátok a szemetekkel, a szellemetek *szemeivel*, lássátok a *gondolatvilágotokban*, a *képzeletvilágotokban*, lássátok magatok előtt. Lásd, hogy egy Szellem vagy vele, lásd, hogy egy testté lettél kereszteltetve Ővele.

Meg kell fogadnunk, és meg kell cselekednünk, lásd, hogy a szellemben ez így van, lásd, hogy egy Szellemmé lettél kereszteltetve Ővele. Lásd, hogy az Ő testéből való test vagy, az Ő csontjaiból való csont vagy. Lásd, hogy Őbenne *nincs bűn*. Lásd, hogy Őbenne *nincs betegség*. Ha Őbenne nincs betegség, akkor benned lehet-e?

Ezt *látnod* kell. És ha ezt látod, ez van a szemed előtt, és ezt *nem engeded el*, akkor biztos lehetsz, hogy hogyan jössz ki belőle, pont úgy, ahogy az előtted van, amilyen képet alkottál róla. Hallelúja! Meg tudjuk ezt köszönni Istennek eléggé? Hogy ezt megadta nekünk.

Hogyan lehetséges az, hogy mi ezeket lássuk? Hogyan várja el tőlünk az Ige, ha nincs még a szemünk előtt? Miként láthatjuk ezeket? Megadta az Úr az Ő nagy kegyelmét, mert azt írja az Ige, hogy a *Szellem gondolata* él bennünk, mely élet és békeség!

Vagyis *közölte* Isten a Szent Szellem által az Ő *gondolatait*, ami rád vonatkozik, ami a te életedet illeti, vagyis a Szellem által képes vagy ezt látni. A Szellem gondolata él benned,

amely élet és békesség, ezért képes vagy Őt látni, és Őbenne te magadat, ahogy az Ige írja, úgy látni.

Jakab apostolnak van egy gyönyörű levele sok-sok bölcsességgel, a szavakról, az Ige cselekvéséről, és ezt nézzük meg zárógondolatként, hogy *lásd magad azokban az áldásokban*. Nézzük meg, hogy hol tévesszük el, miért nem járunk azokban az áldásokban, amiket Isten nekünk rendelt? Miért nem? Mert *nem látjuk azokban magunkat*, az Ige gyönyörűen megfogalmazza ezt.

Jakab 1/22 Az Igének pedig cselekvői legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.

Az Igének *megtartói* legyetek mondja az előző kiadás, és nincs ellenemre, hogy így használjuk, mert meg kell *tartanunk az Igét*, ez azt jelenti, hogy a gondolatainkban is ezt kell *hordoznunk*, az Igét. Mert megnézzük a következő versben, hogy mit tévesztünk el:

23. Mert ha valaki hallgatója az Igének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát:

Mit jelent, hogy *megtartjuk*? A *gondolatainkban hordozzuk*, egész nap őrizzük magunkban, hogy mit ír az Írás rólunk. Nézzük, hogy miért?

Mert ha valaki hallgatója az Igének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát. Belenézünk az Igébe és látjuk, hogy mi ezek vagyunk. Hallelúja!

Istennek megigazultsága, a szent vér által megigazultak, bővölködőek, dicsőségesek, békességgel teljeseek. És utána mi a következő pillanat, amikor elmentünk a tükörből?

24. Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt.

Itt a hiba. Azonnal egy *másik kép* ugrik be, és azt látjuk, és így *nem működik az Ige*. Azonnal *elfelejtette* milyen volt, és itt van a baj, itt *csaljuk* meg saját magunkat. Hiszen amiben hiszünk, amit megvallunk, amin munkálkodunk, amiért Krisztus meghalt, hogy mindaz a miénk legyen, ugyan *valljuk*, hogy hisszük, de *nem tartjuk meg* a gondolatainkban, *nem őrizzük* meg ezeket a képeket. Nem ezeket látjuk magunk előtt.

Azonnal elfelejtjük, ahogy ránézünk a *körülményekre*, azonnal elfelejtjük, hogy mi volt a tükörben, és így *nem lehet nyerni*, így nem lehet bemenni az ígéret földjére, így nem lehet megnyerni Jériót, így nem lehet sok nép atyjává lenni. Csak akkor, ha látod magad előtt. Látnod kell!

Példabeszédek 23/7 Mert amiként az ember gondolkodik magában,

Itt is felhívja a figyelmünket, hogy *milyen gondolatokat* forgatsz? Mi van a fejedben, milyen látásaid vannak? A *képzeletvilágodban* mit hordozol? Ne csald meg magad, ne engedj oda be mást, mint amit az Ige tükrében látsz.

Istennek legyen hála, hogy ma ezt megértettük, és mindannyiunknak kell erre figyelniünk, hogy mivel engedjük *beszennyezni* a képzeletvilágunkat? Az ellenségnek milyen

gonoszságaival, milyen terveivel, tudniillik azokat hordozzuk, és azoknak erejük van az életünkben. Ez szigorúan tilos mától Jézus nevében. Ámen!

És mi nem felejtjük el, hogy mit látunk ott az *Igében*, hanem *hordozzuk* magunkban, hordozzuk az elménkben, hordozzuk a gondolatainkban, és úgy látjuk magunkat, ahogy az Ige írja. Látjuk magunkat *gazdagon*, látjuk magunkat *gyógyultan*. Tudniillik *ez vezet oda* el, hogy a hited hatékonyan működjön. És dicsőséget adunk Istennek!

Azt tesszük, amit az Ige tanít, az *Ige a szívünkben*, és a *szánkon*, és most már tudjuk, hogy a *gondolatainkban*, és a szellemi látásunkban is ott van, és a *képzeletvilágunk* minden területén, minden pillanatában. Isten ugyanis *jó*, és azt szeretné, ha az *Ige valóság lenne* az életünkben.

Imádkozni fogunk az I-es és II-es imakönyvből. Legelőször az *országunkért* kell imádkozni, mert az országunk sorsa mindannyiunkat érint. És ha nem hordozzuk az országot imádsággal, akkor mi keresztények *felelősségre* vonhatók vagyunk, mi, akik ismerjük a hatalmunkat, hogy vajon támogattuk-e az országot Isten Igéjével?

Nekünk tehát meg kell állnunk ebben a számonkérésben, ezért a kék Imakönyv 14 oldaláról el kell imádkoznunk ezt az imát, és meg kell áldanunk az országot Isten Igéjével. Ezt tesszük egy akaraton. *Megáldjuk* az előljárókat, politikusokat, bölcs döntéseket, *virágzó gazdaságot* és gyarapodó gyülekezeteket prófétálunk. Ámen!

***Ima országunkért!**

Hálát adunk Istennek, hogy mi nem a *láthatók* szerint keseredünk el, hanem a *láthatatlanok* szerint *örvendezünk* az Úrban, Jézus nevében.

Szeretnék visszatérni egy gondolattal az előbb elmondottakra. Ezek a *képek*, amelyek bennünk kialakulnak, miközben olvassuk az Igét, és utána ezeket elfelejtjük, amint kimentünk az Ige olvasásából, belenéztünk a tükörbe, elmentünk, és elfelejtettük.

Hogyan tudunk erre *jobban figyelni*, hogy ezt ne így tegyük. Nagyon sokat segít – bár ezt a szót nem szeretem – a meditálás [elmélkedés]. Amikor Isten Igéjén *elmélyedsz*, és időzöl vele, miközben meditálunk Isten Igéjén, *gondolkodunk*, elmélyedünk, elcsendesedünk, azzal a Rhémával, amire szükségünk van, hogy kijöjjünk győzelemmel a túloldalon. Miközben elmélyedünk, elidőzünk az Igével, közben ezek a *képek erőteljesen épülnek* bennünk, és valóban *úgy látjuk* magunkat, ahogy az *Ige írja*.

És még egy dolgot szeretnék hozzáfűzni az elmondottakhoz, az pedig az, hogy írja a Zsidó levél, hogy a *hit* pedig a *reménylett dolgaink* valósága. Hol jön ebbe az Igébe ez be, hogy mit látunk magunkról? Amikor elképzeljük magunkat, azok nagyon erősen besorolhatók ide a reménylett dolgaink közé, hallunk egy szót, mindig egy kép társul mellé, - mit szeretnénk?

És amikor ezek a reménylett dolgaink előjönnek bennünk, és ezeket hordozzuk, a *hit hoz* nekik alapot és *valóságot*, a hitnek ez egy nagyon fontos *segítőtársa*. A hit a reménylett dolgok nélkül nem tud kifejlődni, nem tud áldásokat előhozni az életünkben. Ezeknek ott kell lenni az elménk területén. Tessék ezt nagyon komolyan venni és gyakorolni, mindenkinek van rajta munkája, mindenkinek van még mit *dolgozni* rajta, és érdemes vele foglalkozni, hogy a hitünk hatékonyabb legyen. És ezt megköszönjük Istennek.

Most pedig tovább megyünk és *felöltözünk*, a kereszténynek fel kell öltöznie Krisztust, fel kell öltöznie az Igét, és ezt most megtesszük. Nagyon fontos imádság a kék Imakönyv 78 oldalán találjuk meg.

Felöltözöttek!

Gyönyörű imádság, fenséges. Szeretném elimádkozni veletek a 114. oldalon lévő imádságot a kék Imakönyvből, de felhívom itt a figyelmeteket, egy apró dologra, ami nem rég ütötte meg a szívemet.

Amikor imádkozzuk ezt az imádságot – soha nem gondoltam még így végig, és most elmondom nektek, amit kaptam – amikor Jézus hivatkozik a Mennyei Atyára, akkor azt mondta mindig, hogy az *Atya, aki a mennyben* van. A Mennyei Atyára hivatkozott. Igen, de a János Evangéliumban azt olvassuk, hogy az *Atya, aki bennem* van, Ő cselekszi e dolgokat. Kire utal akkor a drága Úr Jézus Krisztus? A *Szent Szellemre*.

Ugyanúgy, ahogy mi magunkba fogadtuk a Szent Szellemet, é a Szent Szellem bennünk van, ugyanúgy szolgált Ő is. Ugyanazt az utat kellett, hogy járja Ő is. Test és vér formájában megjelent a földön, és befogadta a Szent Szellemet.

Amikor azt mondta, hogy az *Atya, aki bennem* van, akkor nem a Mennyei Atyára utalt, hanem a drága *Szent Szellemre*, aki bennünk lakozik örökkön-örökké. Tudjátok, hogy a Szent Szellemről szól az imádság, a Szent Szellemről, aki *megcselekszi* ezeket, és ennek a világosságában fogjuk ezt végig imádkozni, minden szava igazság, ennek az imádságnak.

Az Atya, aki bennem lakozik, Ő cselekszi e dolgokat!

Szeretném veletek hívni az elveszetteket a zöld Imakönyv 133 oldalán található imádsággal. Itt szólunk az *elveszettekhez*, harsogjuk az Igét, hogy ezt *meghallják* az angyalok, és az Igét *megcselekszi* a Mennyei Atya, rengeteg elveszett van még odakint, északról, délről, keletről, nyugatról kell őket beszólítanunk a Gyülekezeti Testbe.

Tiértetek is valaki egy napon imádkozott, úgy találtatok be a gyülekezetbe. Ugyanezt meg kell tennünk azokért, akik még kint vannak. Nagyon fontos imádság, kérlek benneteket, hogy vegyünk elő a teljes hitünket, és előszólítjuk az elveszetteket.

Siessetek és jöjjetek el ti népek minden felől.

Dicsőség Istennek! Ámen!

A jegyzet forrása: www.bekevar.fw.hu